

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Consiglio di Stato (Italija) 14. junija 2019 – Latte Villafranca SCRL, v stečajju, in drugi/Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

(Zadeva C-464/19)

(2019/C 357/10)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Consiglio di Stato

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnice: Latte Villafranca SCRL, in liquidazione, Azienda Agricola Cordioli Cesarino e Noè società semplice, Cordioli Evaristo e Lore-dano società semplice, DZ, EA, FB

Nasprotni stranki: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba v položaju, kakršen je opisani, ki je predmet postopka v glavni stvari, pravo Evropske unije razlagati tako, da zaradi neskladnosti zakonske določbe države članice s členom 2(2)(3) Uredbe (EGS) št. 3950/92 ⁽¹⁾ za proizvajalce ne velja obveznost plačila dodatne dajatve, če so izpolnjeni pogoji, ki jih določa navedena uredba?
2. Ali je treba v položaju, kakršen je opisani, ki je predmet postopka v glavni stvari, pravo Evropske unije in zlasti splošno načelo varstva zaupanja v pravo razlagati tako, da ni mogoče varovati zaupanja subjektov, ki so spoštovali obveznost, predvideno v državi članici, in so izkoristili učinke, povezane s spoštovanjem navedene obveznosti, čeprav se je izkazalo, da navedena obveznost ni v skladu s pravom Evropske unije?
3. Ali v položaju, kakršen je opisani, ki je predmet postopka v glavni stvari, člen 9 Uredbe (ES) št. 1392/2001 ⁽²⁾ z dne 9. julija 2001 in pojem Unije „prednostna kategorija“ nasprotujeta določbi države članice, kakršna je člen 2(3) uredbe-zakona št. 157/2004, ki jo je sprejela Italijanska republika in določa razlikovanje pri vračanju preplačanega dodatnega plačila, tako da časovno in glede na način vračila ločuje med proizvajalci, ki so zaupali v zahtevano spoštovanje določbe nacionalnega prava, za katero se je izkazalo, da ni v skladu s pravom Unije, in proizvajalci, ki navedene določbe niso spoštovali?

⁽¹⁾ Uredba Sveta (EGS) št. 3950/92 z dne 28. decembra 1992 o uvedbi dodatne dajatve v sektorju mleka in mlečnih proizvodov (UL L 405, 1992, str. 1).

⁽²⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1392/2001 z dne 9. julija 2001 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (EGS) št. 3950/92 o uvedbi dodatne dajatve za mleko in mlečne proizvode (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 33, str. 104).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Commissione tributaria regionale per il Veneto (Italija) 17. junija 2019 – Regione Veneto/HD

(Zadeva C-468/19)

(2019/C 357/11)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Commissione tributaria regionale per il Veneto

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Regione Veneto

Tožena stranka: HD

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba za opredelitev „predmetov kulturne dediščine“, ki so predmet člena 36 PDEU, uporabiti merilo iz člena 2, točka 1, Direktive 2014/60/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014, ⁽¹⁾ v skladu s katerim je odločilna njihova opredelitev po nacionalni zakonodaji?
2. Ali varstvo, ki se s členom 36 PDEU priznava „predmetom kulturne dediščine“, obsega tudi „starodobnike“ v smislu Direktive 2000/53/ES ⁽²⁾?
3. Ali so posledično z zgoraj navedenimi določbami prava Unije zaradi njim lastnih ciljev varstva zajeta tudi vozila, ki so v italijanski pravni ureditvi opredeljena kot vozila „z zgodovinsko in zbirateljsko vrednostjo“ zaradi obveznosti njihovega ohranjanja v originalnem stanju?
4. Ali je mogoče varstvo „predmetov kulturne dediščine“, med drugim „starodobnikov“, iz člena 36 PDEU, ki je omenjeno v členu 2, točka 1, Direktive 2014/60/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 ter v uvodni izjavi 10 Direktive 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih, ob upoštevanju vsebine točke 26 Akcijskega načrta Evropske komisije za varnost v cestnem prometu, sprejetega 29. septembra 2005, razlagati tako, da je zaradi tega varstva državam članicam dovoljena davčna oprostitvev, ki je diskriminatorna, ker se uporablja samo za vozila „s posebno zgodovinsko in zbirateljsko vrednostjo“, čeprav obstaja splošnejša oprostitvev, ki se prizna vsem vozilom „z zgodovinsko in zbirateljsko vrednostjo“ na nekaterih delih nacionalnega ozemlja v skladu z deželnimi in pokrajinskimi zakoni, ki se uporabljajo samo v teh deželah oziroma pokrajinah?
5. Za primer, da je treba na prejšnje vprašanje odgovoriti nikalno: ali navedene določbe prava Unije kljub temu dopuščajo, da se z nacionalno zakonodajo določi neugodna in diskriminatorna davčna obravnava za vozila „z zgodovinsko in zbirateljsko vrednostjo“ zaradi njihove izrabljenosti, pri čemer se s tako obravnavo poveča davčna obremenitev, ki izhaja iz njihovih večjih škodljivih emisij, s čimer se zmanjšuje njihovo varstvo, onemogoča njihovo valorizacijo in lastnike odvraca od tega, da bi jih ohranjali?
6. Ali načelo prostega pretoka blaga iz člena 52, drugi odstavek, PEU in člena 30 PDEU ter s tem povezana prepoved ukrepov z enakim učinkom kot carine ob upoštevanju meril, ki jih je v zvezi s tem razvilo Sodišče, državi članici dopuščata, da za vozila s priznano „zgodovinsko in zbirateljsko vrednostjo“ določi obravnavo, ki je diskriminatorna in ki ni enaka na celotnem nacionalnem ozemlju, za prenose lastninske pravice na teh vozilih med osebo s prebivališčem na delu nacionalnega ozemlja, kjer velja davčna oprostitvev, in osebo s prebivališčem na delu nacionalnega ozemlja, kjer se plačuje davek?
7. Ali členi 18, 19, 20, 21, 45 in 49 PDEU, s katerimi se varujejo temeljne svoboščine, ki so zagotovljene v skupnem evropskem prostoru, in prepoved neposredne in posredne diskriminacije iz Direktive Sveta 2000/43/ES z dne 29. junija 2000 ⁽³⁾, nasprotujejo neugodni in diskriminatorni davčni obravnavi znotraj države članice, na podlagi katere se lastniki vozil z zgodovinsko in zbirateljsko vrednostjo različno in manj ugodno obravnavajo zgolj na podlagi kraja njihovega prebivališča?
8. Ali načela svobode, avtonomije in neodvisnosti sodišč, ki so za evropski skupni prostor določena in varovana s členom 2 PEU, da se zagotavlja „pošteno sojenje“, dopuščajo, da država članica sodiščem z zakonom prepove, da bi samostojno priznala „zgodovinsko in zbirateljsko vrednost“ motornega vozila, da bi se ugotovilo, ali se zanj uporabi davčna oprostitvev, in jim pri tem naloži, da upoštevajo zgolj odločitev zasebnega subjekta v zvezi s tem, ki je izključno pristojen?

⁽¹⁾ Direktiva 2014/60/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vračanju predmetov kulturne dediščine, ki so bili protipravno odstranjeni z ozemlja države članice, in o spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 (prenovitev) (UL 2014, L 159, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 5, str. 224).

⁽³⁾ Direktiva Sveta 2000/43/ES z dne 29. junija 2000 o izvajanju načela enakega obravnavanja oseb ne glede na raso ali narodnost (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 20, zvezek 1, str. 23).